

ЧУДОВИЩА

КНИГА ТРЕТА, ЧАСТ ПЪРВА ОТ ТРИЛОГИЯТА ПЕПЕЛ

ИЛСА БИК

Превод от английски Ирина Ценкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Monsters*

Романът е публикуван за първи път през 2012 година в САЩ от Egmont USA, 443 Park Avenue South, Suite 806, New York, NY 10016

Copyright © 2013 Ilsa Bick

All rights reserved

Превод Ирина Ценкова

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1143-8

В себе си държа звяр, ангел и луд.

ДИЛЪН ТОМАС

АЛЕКС беше паднала така само веднъж в живота си. Това се случи, когато беше на девет и направи онзи див скок от Черната скала на остров Преск в дълбокото сапфиреносиньо Горно езеро. Тя помнеше, че въздухът беше наситен с аромата на диви люляци и погранили орлови нокти. И въпреки че горещото слънце беше опърлило раменете и кожата по голите ѝ ръце и крака, тя беше настройна от носещия се над езерото вятър, който дори през юни все още беше студен, а и тя, честно казано, беше уплашена. Застанала на ръба на скалата, стиснала грубия базалт с тъничките си маймунски пръсти, тя беше погледнала надолу над новия си изумруденозелен бански костюм, беше почувствала как стомахът ѝ пропада и беше помислила: „Сериозно ли?“. Заливчето изглеждаше съвсем малко, а баща ѝ, който беше скочил пръв с крясък и отскок, беше като една точица.

- Хайде, можеш да го направиш, скъпа!

Тя бе видяла блестящата бяла усмивка на загорелия от слънцето мускулест прям и самоуверен мъж, който често я носеше на раменете си и пееше.

- Д-г-г... - Искала бе да каже „добре“, но зъбите ѝ бяха изтракали.

Височините я плашеха. Беше глупаво. Партито за рождения ден на Стефани миналия месец? Беше грешка. Не само че беше *единствената*, която бе замръзнала и после се беше подхлъзнала, но и *за малко* не беше подмокрила гащите. А сега баща ѝ я предизвикваше да скочи чак от-

горе? За забавление?

„Не мога да го направя, не мога... – Всеки мускул беше заключен във внезапно замръзналото ѝ тяло освен главата, която се беше подула като балон. – Ще припадна. – Умът ѝ изглеждаше изненадан. – Значи това било да...“

Имаше едно бръмчащо усещане, сякаш вятър от самолетен двигател беше избликнал през черепа ѝ, отнасяйки я високо в небето. Внезапно тя вече изобщо не беше в тялото си, а се носеше *висо-о-око* горе, гледаше наголу към това тъмничко момиченце в тъмнозелен бански костюм – изумрудено петно с червена като кръв коса. А далеч долу толкова мъничък, че приличаше на прашинка в едно много синьо и мокро око, беше баща ѝ.

– Алекс? – Гласът му се чуваше като жужене на комар. – Хайде, скъпа, скачай при мен!

– Ако не иска... – Майка ѝ, която вечно се тревожеше, беше застанала на далечния край на полумесеца от ситен чакъл с ръка на очите, а вятърът разбъркваше косите ѝ. – Тя няма нужда да доказва...

„Обаче имам.“ Думите на майка ѝ, съмнението, че Алекс има куража, бяха скъсали конеца на странното хвърчило, за което умът ѝ се бе закачил. Шантавото разстояние се беше свило и Алекс се беше гмурнала обратно в главата си по-бързо от комета, изпълвайки мястото зад очите.

След това тя беше вече наг откритата вода, без спомен да е отскачала от скалите, което може би беше добре, защото иначе щеше да загуби контрол и да си помисли: „Ще се подхлъзна, ще се подхлъзна, ще ступя крак или ще си размажа лицето“ и щеше да се уплаши повече. С дълга червена коса, развята като парашут, тя беше разпорила въздуха, свистейки на вятъра.

Плясването в езерото, все още легено по това време на годината, беше шок. Тя бе пробила водата с хълбок – един здрав удар, който беше изкарал въздуха от стис-

натите ѝ устни. Блещукащи сребърни мехурчета бяха изскочили от устата ѝ и се бяха понесли около нея. Водата беше нахлула в носа ѝ, а болката в замръзвания ѝ мозък я беше уплашила дори повече от загубата на тази последна глътчица въздух. Можеше да се чуе как като потопена във вода малка малина издава едно „блуп“ – не съвсем писък, но достатъчно близо. Езерото изобщо не беше синьо, а тъмно и някак странно месинговозелено. Тя не можеше да види нищо на повече от няколко стъпки и не знаеше дали все още потъва? „Ще се удавя!“ Беше усетила как паниката се втурва в черепа ѝ, щипейки очните ѝ ябълки, докато се въртеше с разпиляна като водорасли коса. „Ще се удавя!“ Подивяла от страх, тя беше потърсила баща си, но не беше видяла стъпало, крак или ръка, нищо. Не беше сигурна къде е повърхността. Тогава Алекс беше протегнала врат и беше видяла как водата пожълтява от разсеяните лъчи на слънцето. „Давай! Това е нагоре! Хайде, давай! Плувай!“ Беше се метнала нагоре като куршум и беше пробила водата, а гъхът ѝ беше избликнал в слаб писък: „Ах!“

– Браво, момиче! – Баща ѝ мигновено се беше появил до нея и се беше засмял. Косата му беше тъмна, а кожата гладка като на тюлен. – Това е моята Алекс! Не беше ли забавно?

– Ъгхр... – беше изгруктяла тя.

Все още бумтейки с доволен смях, баща ѝ я беше хванал и я бе вдигнал над водата, докато тя пищеше не на себе си от ужас, а след това я беше върнал обратно. Той беше толкова силен.

После заедно се бяха отправили към пясъчния плаж. Баща ѝ беше плувал бавно на една страна и беше останал близо до нея през целия път, докато тя се беше бърхтила към брега и към дома.

Тук споменът свършваше. Алекс не знаеше дали тя и баща ѝ се бяха покатерили отново на скалата. Но до-

колкото познаваше баща си и като имаше предвид колко го беше обожавала и колко беше искала да го радва, да бъде *неговото* момиче и да приема всяко предизвикателство, вероятно бяха. Той сигурно я бе угостил с вафлена фунийка крем карамел, поръсен с парченца шоколадови десертчета с кокос и бадеми, защото понякога просто трябва да хапнеш малко ядки. Баща ѝ вероятно беше откраднал от нейната фунийка, за да може и тя да топне в неговата. Тя можеше да се обзаложува, че баща ѝ бе казал на майка ѝ:

– Успокой се, скъпа, ще я измием лесно! – докато Алекс е хрупала бадеми и сочен кокос и е облизвала сладките степенки от следобедната жега шоколадови поточета от китката, от дланта и от лакътя си. Баща ѝ беше такъв човек.

Най-вероятно е била под водата за по-малко от десет секунди. Беше се измъкнала от нея само защото баща ѝ я беше предизвикал да опита. След този скок тя беше повярвала, че може да направи всичко, защото каквото и да стане, ако тя скочеше, той щеше да я чака, за да плува до нея загребване след загребване към вечността.

Разбира се, тя беше на девет, а баща ѝ беше безсмъртен.

Но нищо не продължава вечно.

Години по-късно, след като родителите ѝ бяха умрели, докторите ѝ бяха казали, че е имала извънтелесно преживяване. Обикновено. Не вуду. На някои епилептици например им се случвали подобни неща непрекъснато. С надеждата да ходят по звездите и да срещнат боговете мистици и шамани пиели отвари. Но всичко е въпрос на проста мозъчна химия, казаха докторите, ключовете на ума са вече подредени, иска се само да погъделичкаш мозъка на правилното място, да го сръчкаш. Лесна работа. Разбери как да го бутилираш и всички ще сме богати!

Всъщност последният ѝ доктор смяташе, че случилото се на Черната скала, този тласък от черупката на ума ѝ, може да е бил чудовището, което по онова време тъкмо е започвало да се събужда. Че сънят ѝ, който бе отишъл по дяволите, и мирисът на въображаем гим изобщо не са били първите симптоми. Че малкото бебе чудовище се е излюпило - *чук-чук-чук* - пробивайки шпионка в черупката, за да надзърне още тогава с едно жълто чудовищно око: „Здравейте“.

И оттогава тя падаше, падаше, падаше...

В настоящето.

ПЪРВА ЧАСТ
В МРАКА

1

Алекс падаше бързо в мрака сред градушка от натрошено гърбо и душ от камъни, докато срутващата се мина проглушаваше ушите ѝ, а водата бушуваше към входа на тунела ѝ за бягство. Тя можеше да подуши края, който бързаше да я срещне. Водата беше толкова лежена, с мирис на сняг и стомана, смесени с някакво странно съскане на развалени яйца. Високо горе, много далеч, тя видя как звездите угаснаха. Изходът, където Том беше стоял само преди минути, сега гъмжеше от лепкави мазни сенки, докато земята се нагъваше и се сричаше в себе си.

Тя беше учила физика. Терминалната скорост беше... Е, не я наричаха терминална току-така. Падни достатъчно отвисоко и дори да си мравка, ще се разбиеш. Внезапното спиране след спускане от определена височина дори във вода би било като удряне на кола в тухлена стена. Със сигурност колата се смачква, а всичко останало – пътници, седалки и всичко подвижно – има собствена инерция. Хората биха се ударили един в друг или в седалките и предното стъкло, а освен това мозъкът, сърцето и дробовете им биха се размазали в костите. Така че, ако паднеш достатъчно отвисоко върху каквото и да било, ударът просто би я натрошил, би я унищожил.

Тя мислеше, че крещи, но не можеше да се чуе през обединения грохот на падащи скали и пенеща се вода. Нещо твърдо удари главата ѝ отзад, не камък, а узито на Леопарда, все още обесено на рамото ѝ, каишът прерязваше дясната ѝ подмишница. Глокът на Леопарда бе първото, което се вкопа в кръста ѝ. За първи път в живота си тя си пожела всички глокове да имат предпазител. Не мислеше, че оръжието може да стреля и да пробие дупка в гръбнака или в задника ѝ, но и за това сигурно имаше първи път, както и за края на света и за възможността да падаш към смъртта си. От друга страна, един хубав бърз смъртоносен курушум...

И тогава внезапно се случи. В последната секунда тя затвори уста, задържа дъха си, помисли дали не може да се спаси заради... Е, заради нещо. Заради някого. Заради Том, може би. Не, не може би – определено заради него. Тя не искаше Том да си тръгне, но не можеше да го остави да умре на това място, не и заради нея. Беше последното добро, което можеше да стори. Толкова отчаяно искаше той да живее, че чак я болеше...

После нямаше вече секунди. Нямаше повече мисли или спомени. Нямаше желания или мечти, или съжаления. Нищо. Край на реда.

Тя се удари.

2

Не беше нежно.

Алекс удари водата като ковашки чука. Клин на агония се заби в десния ѝ глезен, ударът взриви хълбоците ѝ. Поле от болка профуча през гръбнака ѝ и избухна в главата. Пред погледа ѝ причерня от гръбначния шок. За секунда, може би две, тя беше студена и безпомощна като кукла, отрязана от конците си.

По ирония водата, която току-що се бе опитала да я убие, я събуди рязко за втори рунд. Умът ѝ се завърна с писък, докато ледената вълна нахлуваше в носа и устата ѝ и се опитваше да наводни гробовете ѝ. В опит да я предпази от удавяне гърлото ѝ се бе стегнало на възел. Не можеше да поеме и един дъх. Пробивайки си път единствено със силата на волята, тя пое с пищящо вдишване въздух, преди водата да обвие стоманени пръсти около глезените и прасците ѝ и да я задърпа надолу, надолу, далеч под повърхността.

„Не!“ Юмрук червена пламтяща паника удари гърдите ѝ. Напълно под водата и в мрака тя се мятеше без никаква представа къде е повърхността. Хваната във водовъртеж, създаден от борещи се течения, тя се въртеше и преобръщаше. Дясното ѝ рамо се блъсна в камък. Зашеметяващият удар прати електрически вълни до китката и вдърви пръстите ѝ. Опита се да плува – „Накъде е горе? Накъде е горе?“, – но движени-

ята ѝ бяха спаситични, немощни. Гърбът ѝ беше един дълъг писък болка. Не беше сигурна дали краката ѝ изобщо работят.

„Свършва ми въздухът. Трябва да направя нещо.“ Гърлото ѝ беше свито и стиснато, устата ѝ се опитваше да поеме въздух, който не беше там. Плътен пояс стомана стягаше все по-здраво гърдите ѝ, стискайки, стискайки. Отчаяно за кислород, сърцето ѝ биеше все по-бързо и по-бързо, и по-бързо като един юмрук, който неустово гумкаше по ребрата ѝ и пицеше: „Пусни ме навън, пусни ме НАВЪН, ПУСНИ МЕ НАВЪН!“

Внезапен наклон. Нещо се промени. Тя почувства разтърсване между лопатките и ужасно порязване, когато ремъкът на узито се впи във врата ѝ. Повдигнати от течението, краката ѝ застанаха почти отвесно. Още беше под водата, на границата на удавянето, но вече не се въртеше – поне за момента.

„Закачих се.“ Узито. Металното гуло трябва да се бе закачило в скалите. Ако беше вярно и оръжието беше блокирано и не мърдаше... „Ако мога да се обърна, ще има за какво да се държа, за да си извадя главата от водата.“ Напрягайки се срещу течението, тя сви лявата си ръка около ремъка на узито, който все още прорязваше врата ѝ, и се пресегна назад с дясната. Загреба само вода. Опитва се да се изтласка по-близо. „Хайде, хайде, хайде!“ Гърдите ѝ бяха ярък мехур. Гърлото ѝ правеше „ърг-ърг-ърг“, бореше се с нея да се предаде, да спре да се съпротивлява и да се пусне. „Моля те, боже, помогни ми!“

Пръстите ѝ остъргаха скала и узито беше там, заклечено в клинообразна цепнатина над главата ѝ, не на два или пет сантиметра, а поне на трийсет. Нямаше начин да измъкне главата си над водата, не и докато беше оплетена в ремъка и по гръб. Необходимо бе напълно да се обърне. За да го направи, тя трябваше да се освободи от смъртоносната хватка на този ремък и да се увери,

че е достатъчно силна, за да се пребори с гърпането на течението. Че може да се задържи само с дясната си ръка за тези няколко секунди. Иначе щеше да се удави.

Опита се да пусне ремъка, наистина се опита. Но лявата ѝ ръка, замръзнала в спазъм на паника, отказа да се подчини. Не можеше да го направи. Нямаше начин. Не беше достатъчно силна. Водата щеше да я погълне. Една последна секунда на сляп страх и после трябваше да гиша. Устата ѝ щеше да се отвори и с живота ѝ щеше да е свършено.

Тогава дойде глас, призрак на спомен, толкова тих и галечен, едва доловим през ужаса.

- Хайде, скъпа, пусни това оръжие, или ще умреш! Скачай, Алекс, скачай...

Но изведнъж вече беше твърде късно. Всичко беше свършило и дори баща ѝ, колкото и силен и сигурен да беше, не можеше да я спаси.

Въздухът, който ѝ беше останал, избълбука от устните ѝ, рисувайки тънката пламтяща панделка на един последен писък. Умът ѝ затрептя и тя се отдели от тялото си, съзнанието ѝ се откъсна, пусна се, профуча нагоре и надолу, докато тя не се видя - сякаш от голяма височина и от грешната страна на пиратски бинокъл - галечна и безпомощна в пенещата се вода, в която червената ѝ коса се носеше като сноп кървави водорасли. Без никаква съзнателна мисъл, без каквото и да е планиране лявата ѝ ръка се изплъзна от узито. Алчното течение веднага грабна глезените ѝ. Ако не беше извивката на дясното ѝ рамо, тя щеше да бъде откъсната от ремъка, за да се понесе и да се удави. Но тя я задържа и тогава някак започна да се усуква, да се превърта. Дясната ѝ ръка беше здраво стегната. Лявата намери оръжието и узито удържа. И тогава тя се издигна нагоре с мощен ритник, а внезапно срязване в глезена ѝ беше просто трепване в сравнение с по-голямата агония в гърдите ѝ, защото

нямаше въздух. Времето ѝ свършваше, но оръжието още се държеше...

Тя проби повърхността като непохватен кит. Успя с едно хъхрецо, задушено „а-а-ах“ и това беше. Неспособна да се пребори с блъскащото течение, с откачен лакът, тя веднага започна да потъва и за миг главата ѝ се оказа изцяло под повърхността.

„Дръж се, дръж се, дръж се!“ Свредел от страх загълба право в сърцето ѝ. Доколкото можеше да прецени, узито беше здраво заклещено. Но с всяко потръпване на земята оръжието се опъваше като муле и беше толкова далеч под повърхността, че тя трябваше да се бори за всяко вдишване.

Още един ритник, още една режеща глътка въздух и тя отново се спусна отдолу. Пламъкът в гърдите ѝ беше по-малък, което значеше, че дробовете ѝ не горяха и умът ѝ се прочистваше, възвръщайки способностите си. Но Алекс не можеше да прави това вечно. Въпреки че имаше чувството, че е минал цял век, вероятно не беше във водата повече от две минути. Подгизналите ѝ грехи и ботуши бяха толкова тежки, че все едно носеше вериги. Уморяваше се, мускулите ѝ се тресяха като желе, ледената вода изгаряше кожата ѝ, изсмуквайки топлината и остатъка от волята ѝ. Още един ритник. Едно хълцащо вдишване. Имаше почти непрестанен поток от камъни – малки скали, които хапеха ръцете ѝ, хапеха скалпа ѝ и пускаха кръв, която водата отмиваше още щом се покажеше. Много по-големи парчета падаха отгоре, някои толкова близо, че тя чуваше цопването им.

„Може би трябва да си почина някак, да изчакам, докато нещата се успокоят.“ Което беше почти смешно по един чудат начин. Да се *успокоят* *им*? Щеше да стане сладолед на клечка много преди това. Ако не се нуждаеше от кислород, може би щеше да се изсмее. Ритмайки към повърхността, тя отвори уста за въздух...

И точно тогава осъзна, докато засмукваше не въздух, а вода, че тунелът все още се пълни и че нивото на водата се вдига, и то бързо.